

i nogen som helst Retning kan have nogen forstyrrende Indflydelse paa den højtidelige Handling, der i det Øjeblik foregaar. Paa dette Spørgsmaal tillader jeg mig altsaa at henlede Opmærksomheden og haaber, at det kommende Udvalg vil tage dette under velvillig Overvejelse.

Der er et andet Punkt, som jeg ganske vist ikke er fuldt ud sikker paa kan komme ind under denne Lov, der jo kun angaar forskellige Forhold vedrørende Begravelser, men som det meget vilde interessere mig at høre den højtærede Minister fremkomme med en Udtalelse om. Det fremgaar af de forskellige Paragraffer, at Kirkeudvalget og derefter Ministeriet, som har udarbejdet Lovforslaget, have stillet sig ret velvillige med Hensyn til Benyttelsen af de paa Kirkegaardene værende Kapeller, hvad enten saa disse anvendes ved Begravelser, hvor gejstlige medvirke, eller der er Medvirkning af Lægfolk. Men der er en Art Ligbegængelser, der ikke nævnes, og som muligvis i Fremtiden i de store Byer ville komme til at spille en meget stor Rolle. Jeg vilde derfor sætte Pris paa at høre en Udtalelse fra den højtærede Minister om, hvorvidt han mener, at samme Tilladelse, som her gives til Benyttelse af Kapellerne ved borgerlig Begravelse, ogsaa kan udstrækkes til de Tilfælde, hvor den afdøde skal brændes. For Københavns Kommunes Vedkommende er Forholdet f. Eks. det, at ude paa Bispebjerg, den sidste Kirkegaard, Kommunen har erhvervet, har den gamle Forening for Ligbrænding købt paa rimelige Vilkaar et større Stykke Jord fra Kommunen, paa hvilken man opfører et Krematorium og en Urnehal. Det mest naturlige vilde nu være, at den officielle Handling, som gaar forud for Ligbrændingen, kunde foregaa inde i Kapellet paa Kirkegården, der ligger umiddelbart i Nærheden. Da dette, at den afdøde har ønsket, at hans Lig skal brændes, vel ikke kan betegnes som nogen irreligiøs Handling, og da det at opføre Kapeller, som er omtalt i § 6, for en hel Del Kommuner er en kostbar Sag, vilde det glæde mig overordentlig, hvis man ved Hjælp af denne Lov kunde faa afhjulpet den hidtidige Mangel, eller, hvis dette ikke kan lade sig gøre, om man ved en Udtalelse fra den højtærede Minister kunde faa grundet Haab om, at der vil blive truffet Foranstaltninger, der tilsigte i den nærmeste Fremtid at afhjælpe denne Mangel, saaledes at de, som ønske Ligbrænding, ikke ere henviste til, at den højtidelige Akt, hvad enten den finder Sted ved

Præster udenfor Folkekirken eller Læg-mænd, skal finde Sted i andre Lokaler, men at man ogsaa ved disse Ligbegængelser kan faa Lov til at benytte Kapellerne paa de forskellige Kirkegaarde.

J. Pedersen: Ogsaa jeg mener, at det foreliggende Forslag gaar i den rigtige Retning, men det forekommer mig, at det paa enkelte Punkter uden Skade kunde have gaaet lidt videre. Ser jeg saaledes paa § 1, saa har ifølge denne Paragraf den, der bestiller en Begravelse, Lov til at vælge mellem Sognets Præster eller at vælge en udensogns Præst til at medvirke ved Begravelsen, hvorimod han ikke har Lov til at faa en personel Kapellan til at medvirke. Jeg ser af Biskop Rørdams Skrivelse, at man har ment, at en saadan Tilladelse vilde medføre, at der kunde ske forstyrrende Indgreb i Forholdet mellem Præsten og hans Medhjælpere. Dette synes at forudsætte mindre Rummelighed og Frisind hos Præsterne, end man maatte være berettiget til at vente. — Gaar man videre i samme Paragraf, findes der en Bestemmelse om, at det af Præsten kan tillades Læg-mænd, der høre til Folkekirken, at tale i Kirken eller i Begravelseskapellet eller ved Graven. De to første ærede Talere udtalte, at dette var berettiget, og at man ikke burde nægte en saadan Tilladelse; men efter Forslaget have de jo ikke den Ret. Det beror ganske paa Præsten. Hvis Præsten siger Ja, saa kunne de faa Lov til at tale, men siger Præsten Nej, kunne de ikke faa Lov dertil. Det forekommer mig, at det vilde være rigtigt at indrømme Læg-mænd, som høre til Folkekirken, denne Ret fuldt ud, og det forekommer mig ogsaa, at det vilde være behageligere for Præsten ikke at blive stillet paa den Post, at han skal vælge og vrage imellem dem, der ønske at tale, sige Ja og sige Nej, eftersom han synes, det passer.

Med det ærede Medlem for København (Christiansen), der talte om Retten til at medtage Faner o. s. v. paa Kirkegården, er jeg enig, idet jeg tror, det vilde være rigtigt, at man gav denne Tilladelse saaledes, at den ogsaa kom til at omfatte Begravelser, hvor Præsterne ere til Stede. Jeg er ganske enig med ham i, at det modsatte vil føre til, at de borgerlige Begravelser Antal vil vokse, og det kan der, forekommer det mig, i hvert Fald fra Kirkens Standpunkt ikke være nogen Grund til at ønske. — I § 3 hedder det, at ved borgerlig Begravelse kan der paa Begæring